

Entrevista

F. Richart

Keila Garcia, cantant i concursant al programa 'La Voz'

"Tinc la mania de cantar amb els ulls tancats"

Keila ha canviat per uns mesos la rutina a l'estudi de tatuatges en la seua Amposta natal pels focus i les càmeres dels grans platós. I és que esta noia de 27 anys ha estat una de les participants a les audicions a cegues del programa televisiu de talents *La Voz*, a la cadena Antena 3. Keila va aconseguir allò que pocs arriben a assolir. Que els quatre músics i jutges del programa, Antonio Orozco, Paulina Rubio, Luis Fonsi i Pablo López, giresen les seues poltrones per a veure qui era qui estava cantant. Keila va sorprendre amb una actuació d'alta qualitat, cantant en anglès i tocant el violoncel amb el tema *Lost on you* de l'artista LP. Era el primer cop que feia una actuació d'este tipus, amb mig país parant l'orella.

Quina ha estat la teua relació amb la música? Com vas començar a tocar?

La meua relació amb la música sempre hi ha sigut. No recordo cap moment de la meua vida que no sone música com a fons. Els meus cosins són músics, sempre he tingut esta inquietud. El meu pare em va portar a un concert celta, el cantant estava tocant el violí i em vaig enamorar de l'instrument. Em va agafar una tennonitis i em vaig canviar al violoncel. Tot i que toco també la guitarra i l'ukelele.

T'agrada més tocar o cantar?

M'agrada més cantar i compondre, és un mig i mig. Soc cantautora amb els meus propis temes.

Com t'anaven les coses abans de La Voz?

El 2013, al febrer, va ser el meu primer concert. Va ser curiós, perquè sortia de l'escola d'art, a les 9 de la nit i vaig passar pel costat d'un bar, que sabia que feien concertets i vaig preguntar a veure si podia fer un concert. I em van contestar, d'aquí a dos setmanes! Va ser fatal. Molts nervis. A poquet a poquet vaig anar fent concerts.

Abans eres aficionada a La Voz?

La veritat és que no. Crec que és una mica contradictori el que diré, però per a mi estos programes et donen visibilitat, perquè molt poques vegades recordes la persona que va guanyar... Has de treballar moltíssim. No sé què passarà amb el programa, fins a quin punt arribaré, per a mi m'ha donat una visi-

litat que abans potser no hauria tingut. Estic molt contenta.

Va ser el teu marit qui et va empènyer?

Sí, va ser el meu xic qui em va insistir, perquè jo era una mica reticent. No tinc tele i no veig estos programes. I soc bastant tímida en este sentit.

I els coaches? Com va ser aquell moment en què tots els jutges es giren?

No em vaig adonar que s'havien girat. Estava molt concentrada, ja es veu, tinc la mania de cantar amb els ulls tancats i, esclar, quan els vaig obrir pensava que no s'havia girat ningú. Que estaven girats pensava que era perquè s'havia acabat la cançó. L'Orozco va començar a parlar-me i vaig captar que s'havien girat

els quatre. Ja tenia clar amb qui volia anar, per complicitat, per la composició, que fos Pablo López. Per la part compositiva, per la seua sensibilitat.

Estem amb les audicions a cegues, però què esperes del programa?

He fet molt bons companys, molt bones amistats. Els moments abans de la gravació amb 15 persones, estàs tocant, tocant la guitarra, i ens omplim molt, i hem après moltíssim.

Què n'esperes, com a vivència?

La Voz m'ha donat aprenentatge, de com va el funcionament d'estos programes, crec que ara és el moment de posar-me les piles a totes. No sé a quin punt arribaré, però fins on arribe, estaré molt contenta. ■

FOTO D. TOMÀS